

Φλογέρα – Φλάουτο

το μεγάλο δάσος τα δέντρα περιμένουν, κάθε ώρα και κάθε στιγμή, να περάσει από κοντά τους ο άνεμος για να τους πει τα νέα. Ξέρετε, ο μπαρμπα-Γιώργης έσπειρε στο διπλανό χωράφι, σε λίγες μέρες θα οργώσουν, άνοιξαν οι ανεμώνες στην πλαγιά του λόφου και πολλά άλλα νέα.

Σήμερα λοιπόν έρχεται ο άνεμος, ο κυρ-Ζέφυρος, περνάει από κοντά από τα πεύκα, τα κουνάει μαλακά, τα δροσίζει και κείνα σειούνται και λυγιούνται ευχαριστημένα, τους λέει τα νέα και φεύγει βιαστικά για τις λεύκες στην ακροποταμιά. Μόλις φτάνει εκεί, τον φωνάζουν οι καλαμιές.

«Ε! Κυρ-Ζέφυρε, κάνει πολλή ζέστη σήμερα, όσο και να 'μαστε κοντά στο νερό, δε δροσιζόμαστε καθόλου. Για φύσηξέ μας λίγο, κάνε μας λίγη δροσιά».

Πολύ του άρεσε του κυρ-Ζέφυρου να δροσίζει τις καλάμιές και άρχισε να φυσά, όχι πολύ δυνατά βέβαια, αλλά αρκετά ζωνηρά. Παντού! Σε όλες τις καλάμιές, πάνω στις κορφές τους και κάτω στις ρίζες τους. Για να δροσίσει μάλιστα και μια άλλη που ήταν μόνη της μπήκε από μια μικρή τρυπίτσα μέσα στο καλάμι. Αλλά από αυτόν τον καλάμενιο σωλήνα δεν μπόρεσε πια να βγει, γιατί η κορυφή του καλάμιού ήταν κλειστή. Συμφορά!!!

«Ε!!!» φωνάζει από μέσα από την καλάμιά. «Δεν μπορώ να πάρω αναπνοή, δε βρίσκω τη μικρή τρυπίτσα που τρύπωσα μέσα, από πού να βγω; Κάντε κάτι, βοηθήστε με...»

Και βέβαια, καθώς καταλαβαίνετε, όλοι άρχισαν να σκέφτονται με τι τρόπο θα βοηθούσαν να ελευθερώσουν τον κυρ-Ζέφυρο μέσα από την καλάμιά. Και να! Φτάνει πετώντας από μακριά ο φίλος μας ο τρυποκαρύδης και αρχίζει αμέσως με το δυνατό του ράμφος να χτυπάει προσεχτικά. Έτσι έκανε ένα κενό και βγήκε βιαστικός ο κυρ-Ζέφυρος μέσα από το σωλήνα της καλάμιάς.

«Αλλά, για στάσου, τι σφύριγμα είναι αυτό; Ποιος το έκανε;»

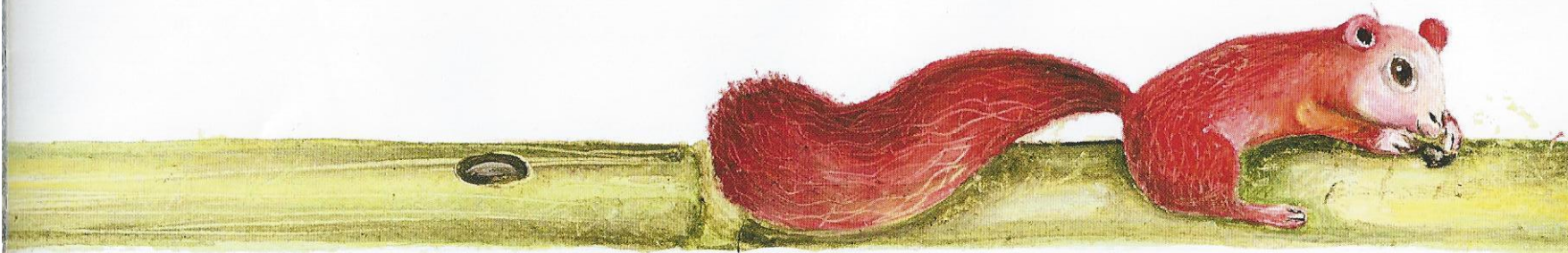
«Εγώ το έκανα», λέει δειλά δειλά ο κυρ-Ζέφυρος... «την ώρα που έβγαίνα από την καλαμιά. Πειράζει;»

«Μπορείς να το ξανακάνεις;»

«Και βέβαια μπορώ».

Τώρα, που είναι τρύπια η καλαμιά, θα μπορούσε να μπαίνει και να βγαίνει με μεγάλη ευκολία. Και ευχαριστημένος όλο τρύπωνε μέσα στην καλαμιά και ξαναγινόταν το σφύριγμα. Χαρές και πανηγύρια... Και ο φίλος μας ο τρυποκαρύδης δεν προλάβαινε να ανοίγει τρύπες στις καλαμιές που θέλανε όλες να γίνουνε σφυρίχτρες. Και ο κυρ-Ζέφυρος περνούσε πότε από τη μια καλαμιά και πότε από την άλλη και έλεγε το όμορφο σφυριχτό τραγούδι του.

«Αλλά για σταθείτε», τους λέει ο λαγός, «αντί να κάνουμε μια τρύπα σε καθεμία από σας, γιατί δεν κάνουμε πολλές τρύπες σε ένα κομμάτι καλάμι και να σφυράει εκεί ο κυρ-Ζέφυρος;»

Και ώσπου να πεις τρία άρχισαν οι σκιούροι
και τα τρυποκάρυδα να κάνουν τρύπες στα καλά-
μια. Έκαναν πέντε έξι τρύπες σε κάθε καλάμι και
ο κυρ-Ζέφυρος έτρεχε και σφύριζε τα πιο όμορφα
τραγούδια.

Αυτό το τρυπημένο καλάμι τα ζώα το πήγανε
στο φίλο τους το βοσκό.

«Για δες τι σου φέραμε. Εσύ που έχεις σπουδαίο μυαλό και βρίσκεις τόσα πράγματα, ξέρουμε πως θα βρεις πολλούς τρόπους να παίζεις με αυτό το καλάμι»

Άρχισε λοιπόν ο βοσκός να φυσάει από τη μια άκρη στον καλάμενιο σωλήνα και ανοιγοκλείνοντας τις τρύπες με τα δάχτυλά του κατάφερε να παίζει πολλά τραγούδια.

Μετά από λίγο καιρό όλοι οι βοσκοί στα δάση και στους κάμπους έπαιζαν όμορφους σκοπούς με την καλάμενια φλογέρα που έφτιαχνε ο καθένας μόνος του.

Αυτή την καλάμενια φλογέρα οι άνθρωποι θέλησαν να την κάνουν να παίζει ακόμα πιο δύσκολα τραγούδια. Στο σωλήνα πρόσθεσαν αρκετά κλειδιά και κουμπιά για να μπορούν να παίζουν

πιο πολλές και πιο γρήγορες νότες
και έτσι από μια μικρή τρυπίτσα που
άνοιξε ο τρυποκαρύδης στην καλαμιά,
έχουμε τώρα πάρα πολλά πνευστά ξύ-
λινα όργανα. Το φλάουτο, το όμποε,
το κλαρίνο, το φαγκότο και άλλα.

